Ovidiu Bufnila

America pierdută

La sfârşitul verii, America a dispărut de pe monitoare. În WorldNet s-a iscat o învălmăşeală de nedescris. Posturile de televiziune transmiteau imaginile a milioane de oameni consternaţi, pradă confuziei. America nu mai era. Gata, se evaporase. Oceanul Atlantic se întindea cât vedeai cu ochii. Ici şi colo cădeau din cer tot felul de sateliţi-spion pe care era pictat steagul înstelat. Să fi fost o gaură de vierme? Dar prezenţa unui astfel de fenomen astronomic hrăpăreţ ar fi fost detectată de monitoarele noastre. Să fi fost o explozie nucleară? Ar fi sărit în aer întreg Pământul. Să fi fost un cutremur de pământ? N-am fi scăpat nici noi cu una, cu două! Da, da, America se volatilizase într-un chip neobişnuit. Gata, nu mai era. Se sfârşise. Bineînţeles că toate lucrurile au luat-o razna. Gata cu Elvis. Gata cu Coca Cola. Gata cu frumosul vis american. Oare extratereştrii s-o fi smuls, să-şi facă un cadou? S-o fi răpit cu totul, pe furiş? Ca să se termine o dată pentru totdeauna cu isteria răpirilor? Cu nebunia OZN? Sigur, au apărut tot felul de zvonuri, tot felul de speculaţii. Că talibanii ar fi trimis o rachetă grozavă să-i facă harcea-parcea pe bieţii americani. Că masonii dezlănţuiseră forţele telurice. Că Marele Spirit, sătul de pornografie şi droguri, îl nimicise pe bătrânul unchi Sam scufundându-l în ocean la mare adâncime. Că mai marii din Shambala nu erau străini de groaznica dispariţie. Că Universul întreg suferise o depreciere magnetică soldată cu pierderea Americii. Bineînţeles că unii s-au sinucis. Alţii s-au bucurat. Şi-au frecat palmele: gata cu guma de mestecat, gata cu Marele Canion şi cu aroganţa lui Bill şi cu fundul rozaliu al lui Marilyn Monroe, gata cu băieţii scrobiţi de la CIA, gata cu voinicul Arnold. Pricoliciul de la Arsenal mi-a dat telefon să mă întrebe ce şi cum. Dacă nu cumva America fusese doar în imaginaţia noastră. Dacă nu cumva fusese doar aşa, o metaforă. O iluzie. Pricoliciul se cam bâlbâia, aşa că i-am închis telefonul în nas. Pe urmă a venit Aglaia Protopopescu, să flecărim de una, de alta. Avea o umbreluţă portocalie. Nu părea prea impresionată de teribila grozăvie. Ea nu îi iubise niciodată pe americani. Îi murise iubitul în Vietnam. Acum, să nu credeţi că i-am cântat în strună sopranei! Dimpotrivă: Aglaia Protopopescu mi-a cântat ea mie aria Bernadettei. Aveo o voce cristalină şi deosebit de pătrunzătoare. Pe urmă au venit şi nişte vecini. Unul dintre ei a adus o ladă cu Coca Cola. Eu am scos nişte gheaţă din frigider. Apoi ne-am aşezat pe terasă şi-am stat la taclale. Postul de televiziune Antena 5 ne-a asigurat că nu a fost găsit nici un supravieţuitor. Pricoliciul de la Arsenal a dat din nou telefon şi ne-a pus pe jeratic pe toţi. Ne-a zis aşa, de la obraz, plin de obidă, că americanii ne făcuseră tuturor bucata. Că pur şi simplu o şterseseră prin spaţiul cosmic cu întregul lor continent. Că ne lăsaseră singuri, singurei, să ne batem capul cu poluarea şi cu apropiata cădere a cometei M-666. Nişte egoişti! Malagambişti, ce să mai vorbim…jazzmani îndrăciţi şi fără de leac!